

השבת על רבי נתן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר: (קל"מ ב', סו)

טוב להגיד ולשיר נ נח נחמנח מאומן לזכות לכל הישועות

שבת בהר

אל תונו איש את אחיו... (כה, יד)

כלל ויסוד כל התורה בלה, הוא שצריכין לזוהר מאד לבלי להטעות את עצמו בזה העולם, כי העולם הזה מטעה את האדם לגמרי, וכמו שבכל הקניינים והמשא ומתן, צריכין להיות נזהר מאונאות והטעאות, כמו כן בעיקר הקניין של האדם בעולם הזה, שהוא לקנות תורה ומצוות בבחינת אמת קנה, צריכין גם כן לזוהר מאונאה וטעות. כי כמה וכמה פגמים ופניות חס ושלוש יש בהתורה ומצוות של רב העולם, כי על ידי מעשיהם הפגומים, על ידי זה גם הטוב שלהם פגום הרבה, ואי אפשר להנצל בשלמות מהאונאה והטעיות של זה העולם, כי אם על ידי התקרבות להצדיק האמתי. על כן צריכין לבקש ולחפש מאד את הצדיק האמת, ולשפך לבו כמים נכח פני ה' שיזכה למצאו, כדי שיזכה על ידו לברר המדמה שלו, כדי שינצל על ידי זה מכל הטעיות והאונאות הבאים על ידי בלבול המדמה.

ויש שמאמין בהצדיק האמת ומתחיל להתקרב, אבל אין התקרבותו בשלמות, עד שיזכה על ידי זה לברור המדמה בשלמות, זה בחינת אונאה פחות משתות, כי על ידי שהתחיל להתקרב באמת להצדיק האמת, על ידי זה יצא קצת מבחינת נגה (שהוא בחינת אונאה שתות), כי הצדיק מכריע אותו בכל פעם אל הטוב ואל הקדשה, ועל כן האונאה שלו היא בבחינת פחות משתות ונתן למחילה, כי זה הצדיק הוא בבחינת ואיש חכם יכפרנה. אבל מי שאינו מתקרב אל הצדיק, רק עומד על המשקל שאינו חולק עליו, וגם אינו רוצה להתקרב, זה בחינת אונאה שתות, שהוא בחינת נגה שלפעמים נכלל בקדשה ולפעמים להפך, ועל כן הוא בסכנה גדולה, אם לא ישתדל להתקרב באמת, שלא יפול, חס ושלוש, לרע גמור. אבל על כל פנים כל זמן שהוא

בבחינת אונאה שתות, שאינו מכריע לכאן ולכאן, אזי הוא בחינת קנה ומחזיר אונאה, היינו שכל התורה ומצוות ומעשים טובים שלו, שהם עיקר קניין האדם באמת כנייל, כל אלו הקניינים יתקיימו, רק שיצטרך להחזיר האונאה, כי יצטרך תיקון וברור גדול לברר התורה ומצוות שלו מהאונאה והטעיות שלו.

אבל זה שטעותו בבחינת יתר משתות, היינו שנפל כל כך עד שחולק לגמרי על הצדיק, שזה בחינת יותר משתות, היינו שבחינת נגה נכלל בקליפה, חס ושלוש, שם הוא בחינת בטול מקח לגמרי. שכל הקניינים שלו בטלין ומבטלין לגמרי, ועליו נאמר כאשר בא כן ילך ומאומה לא ישא בעמלו. ויצטרך לסבול מה שיסבול בכמה גלגולים וכו', עד שהצדיק יחזר ויתקנו מחדש לגמרי (לקוטי הלכות - הלכות שלוחין ה', אותיות ל"ט מ' לפי אוצר היראה - צדיק, אות ר"כ)

את כספך לא תתן לו בנשך... (כה, לו)

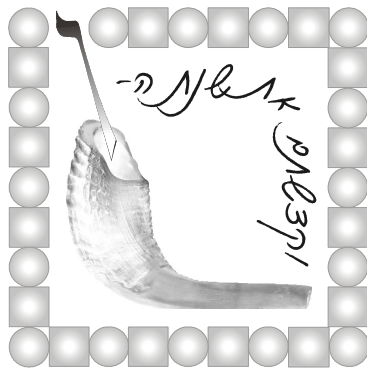
עבודה זרה נקראת חובה. ועל כן צריך האדם לשמור את עצמו מאד מלהיות בעל חוב, ועל כל פנים שתהיה ההלוואה בהתר על פי התורה, ולא יהיה בה חשש אסור רבית, חס ושלוש, שאמר רבותינו ז"ל עליו שהוא ככופר בהשם יתברך וכעובד עבודה זרה, רחמנא לצלן (לקוטי הלכות - הלכות רבית א' לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה, מ"ד)

כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם... (כה, נה)

מה שאצל רב בני אדם, אכילה ושתייה ושאר תאוות הגוף אין נקרא עבודה כלל, ומצוות ומעשים טובים נקרא אצלם עבודה ויגיעה זה בחינת חלוף, שנתחלף בו המלך בבן העבד (כמובא בספר ספורי מעשיות -

מעשה י"א), כמוכן נתחלף אצלם, שרצון הנשמה שהיא בת מלך באמת, זה נקרא אצלם עבודה, ורצון הגוף שהוא בחינת עבד, זה דייקא אין נקרא אצלם עבודות כלל, כאילו היה חס ושלוש הגוף מלך על הנשמה. ובאמת הדבר בהפוך ממש, כי הנשמה היא המלך באמת, והגוף הוא העבד; וכמו שהעבד מְחִיב לעבד את רבו ולעשות רצונו, כמוכן הגוף מְחִיב לעבד את הנשמה ולבטל רצונו מפני רצונה. אך כל זמן שיש להגוף איזה ריח עדיין מתאוות הגוף, רק שמשבר תאוותו בשביל רצון הנשמה, שהוא רצון השם יתברך, ועובד אותו יתברך תמיד אף על פי שגם זה טוב מאד, אשרי לו, כי גם על ידי זה נתבטל העבודות דסטרא אחרא, שהוא בחינת זְהֵמת הנחש, וזוכה לחרות, בחינת: כל המקבל עליו על תורה וכו', ואין לך בן חורין אלא מי שעוסק בתורה; אך אף על פי כן עבודתו עדיין בבחינת עבד דקדשה, מאחר שעבודת השם נחשב לו לעבודה ויגיעה, ורצון הגוף אינו נוטה לזה, רק שמבטל רצונו מפניו יתברך, על כן הוא עדיין בבחינת עבד דקדשה.

אך עיקר השלמות לבטל הגוף כל כך לגבי הנשמה, עד שיתהפך לטבע הנשמה ממש, היינו שלא יהיה לו שום תאוה אחרת ולא שום רצון אחר, רק מה שהנשמה רוצה, היינו לעשות רצון הבורא יתברך, שזה בחינת: "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך", בשני יצריך, שגם הגוף אוהב את השם ועושה רצונו מאהבה. ואזי כשזוכה לזה, אזי נקרא בן להשם יתברך, בחינת "בני אתה" וכו', שזה עיקר השלמות. (לקוטי הלכות - הלכות ברכות השחר ג' - אותיות י"ח י"ט לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, ז')

סיפור

(ימי מוהרני"ט - סימן כו, המשך) © ביום חמישי נסעתי

לנעמירוב, וחזרתי משם ונתעכבתי אצל רבנו זכרונו לברכה בברסלב עד אחר שמחת תורה וזכיתי לשמע כמה תורות ושיחות נוראות. באסרו חג זרזו עצמו לנסוע מיד ללמברג, ולא רצה עוד להרבות דברים עמי כי כבר דברתי עמו הרבה בכל העת ההיא, ולקח מאתי הספר ההוא הנזכר לעיל היינו הספר של התורות שלו שהיו כתובים אצלי שנקרא עתה לקוטי מוהר"ן כי גם אחר יום הכפורים בעת שנסעתי מאתו בפעם הראשון רצה לקח מאתי הספר הזה אך אחר כך חזר מדעתו ולא לקחו ואחר כך כשחזרתי אצלו כנזכר לעיל ונתעכבתי עד הנה לקח מאתי הספר ועדיין לא ידעתי אז מה כוונתו בזה, כי עדיין לא גילה לשום אדם שרצונו להדפיס ספרו אדרבא תמיד הייתה דרכו להזהיר לבלי לגלות תורתו לאחרים שאינם מאנשי-שלומנו.

והנה בעת שהיה מוכן רבנו זכרונו לברכה לנסוע ללמברג, הייתי נבהל ונחפז מאד, כי גם אנשי-שלומנו הנגידיים, שלקחו אותי בתחילה למאהלוב וחזרו, כנזכר לעיל, עתה חזרו ונסעו למאהלוב, ולא רצו לקח אותי, ואחר הפצרות שלי נתרצו לקבל אותי עמם והם רצו ללוות את רבנו זכרונו לברכה עד קהלת-קדש קראסני ומשם יסעו למאהלוב, והם נסעו מיד עם רבנו זכרונו לברכה, עד קהלת-קודש קראסני, וצוו שאסע אחריהם עם שאר העגלות דפה, שילוו את רבנו זכרונו לברכה עד שם, ושם יקבלו אותי למאהלוב. והעגלות, שרצו ללוות, נתעכבו קצתם אחר שכבר נסע רבנו זכרונו לברכה, כי נסע בחפזו, והיה לי צער גדול, כי נכספתי מאד אולי אזכה לשבע שמחות, ראית פניו הקדושים, ואולי אזכה לשמע עוד איזה דבור מפיו הקדוש, על-כן היה לי

כל מה שרכנו מתפרסם בעולם, זה התקרבות הגאולה !!!

לזכרון נצה מודיע ר' ישראל בער אנדסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

בדאי מאת ה' הייתה זאת שהזמין לך בהשגחה נפלאה בכמה מיני רמזים וגלגולים את הצדיק, דער גרויסער מאן, דער אמת'ער איש חסד (האיש הגדול, איש חסד האמת), שבתורתו הנוראה יכולים למצא כל מִבְּקֶשׁ, ואין שום נפילה וירידה שבעולם שלא יוכל לעלות משם. אך גם תשוקתך העצומה, ותבערת לבך אל האמת זכה אותך לזה. הסתכל בעין האמת ושים לבך לזה היטב, עד שיאירו עליך כל האורות והתקונים של הצדיק. אשרי חלקך וגורלך ...

לי צער גדול מהעיכוב והשם יתברך עזר לי ונסעתי אחריו, ולא יכלתי להשיג העגלות שלו, ומחמת הבהלה שכחתי התיבה שלי עם הכתבים שלי בדרך, בקהלת-קודש פיטשרע, והִכְרַחְנוּ לשלח אחריהם, והחזירו לי בדרך, במקום שעמדו לפוש ומצאתי את רבנו זכרוננו לברכה ולא דבר עמי כלל ותכף כשבאתי להכפר שעמד שם, אחר שעה קלה נסע משם כי הוא בא לשם מכבר ואני הייתי מְכַרְחַר להתעכב שם לתן מספוא לסוסים ואחר כך נסעתי משם, והייתי גם כן נבהל ונחפז מחמת שלא יכלתי להשיגו, ובתוך כך פנה היום והגיע הלילה והיה רפש וטיט ונסענו לאט והייתי מתיירא אולי נסע רבנו זכרוננו לברכה לזיזה אכסניא בסוד, ואיש לא ידע היכן הוא כדרכו על פי רב (וכמו שעשה בוויניצא וכו') ויכול להיות שלא אדע היכן הוא ובבקר יסע לדרכו ולא אזכה לראותו, על כן הייתי טרוד בצער ונחפז מאד ...

(לקוטי עצות – מחלוקת ומריבה, י')

עצות ותפילות

כשחולקים על צדיקי אמת ואנשיהם, והקדוש-ברוך-הוא רוצה לגרש אויביהם מפניהם, הוא מפיל את אויביהם לתאוות ממון, שהוא שמד, עבודה זרה, אנפין חשוכין, עצבות ומרה-שחורה, מיתה, כי אין נפילה גדולה מזו, כי תאוות הממון ממררת ימי חייהם ומכלה אותם. והכלל, כשיש מחלוקות: כל מי שהוא שומר הברית יותר מחברו, הוא יכול להפיל את חברו ממדרגתו, והנפילה הוא, שנופל לתאוות ממון כנ"ל. על-כן צריך האדם לזיזה ביותר כשיש עליו מחלקת שלא יפול לתאוות ממון (לקוטי מוהר"ן כג).

... רבנו דעלמא כלא, יודע כל סתרי יצורים, אתה ידעת כמה וכמה מיני שונאים ואויבים עומדים עלינו בכל עת, אתה לבד ידעת אותם ואת מחשבותם, והם חפצים לגרש ולהפיל אותנו חס ושלוש מעבודתך באמת כאשר אתה לבד ידעת. ולפי גדל חלישותנו על-ידי עונותינו הרבים, אין לנו שום כח לעמד כנגדם

בגשמיות וברוחניות, כי רבים קמים עלינו, רבים מאד, גדולים בתורה, גדולים בעשר, גדולים במעשים טובים הרבה יותר מאתנו, ואיך יוכלו חלושי כח כמלנו לעמד בפניהם, ומאין נבקש עזר להנצל מהם, כי כבר הפילו אותנו הרבה על-ידי מחלקתם כאשר לפניך נגלה הכל.

ועתה מה אעשה אבי שבשמים, כי באמת אני יודע בנפשי, שאיני כדאי וראוי להתקרב אליך באמת, כי פגמתי נגדך הרבה מאד, ומחמת זה הם נתעוררים עלי להלשין ולקטרג, חס ושלוש. אבל לפניך נגלה תעלומת לבי, כי אף-על-פי-כן אני חפץ ומתגעגע לשוב אליך באמת, ואם אמנם פגמתי בכבודך, אתה חנון המרבה לסלח. אבל מה חטאתי נגדם ומה פגמתי בכבודם, לא

נשיתי ולא נשו בי, ומדוע הם חולקים על חלושי כח, נכאי לבב כמונו, "כי אתה אשר הכית רדפו ואל מכאוב חלליך יספרו":

רבונו של עולם, דרכך אלקינו לבקש את הנרדפים ולרחם על החלופים והעייפים, חוס וחמל עלינו, חוס ורחם עלינו, יהמו מעיך וחנינותיך עלינו, כי נשארנו יתומים ואין אב ואין מי יקום בעדנו, ואין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, ועל זכות וכח הצדיקי אמת שזכו לשלמות הברית בתכלית השלמות, בתכלית המעלה, בתכלית הקדשה כרצונך הטוב, ולמענדך ולמענם עשה ולא לנו. ותעורר את הצדיקי אמת שימליצו טוב בעדנו, והם ילחמו לפנינו, וימשיכו אור קדשת פניהם הקדושים אלינו, ותגרש מפניהם ומפנינו כל מיני שונאים ומתנגדים אל האמת, ותכניעם ותשפילם עד עפר, ותיתן בלביהם שישבו אל האמת, ותגלה להם האמת בכל מקום שהם, באפן שיזכו גם כן לידע ממעלת וגדלת קדשת הצדיקים האמתיים, ולהתדבק ולהתקרב לדרכיהם, ולהתאבק בעפר רגליהם, ולשתות בצמא את דבריהם, ולעסוק בספריהם הקדושים, שהניחו אחריהם ברכה כל הצדיקים האמתיים, למען נזכה לָלוּ לשוב אליך באמת ובלב שלם כרצונך הטוב.

חוס וחננו ורחם עלינו והושיענו ומלא משאלותינו ברחמים, והסר מעלינו אויב דבר וחרב ורעב ויגון והסר שטן מלפנינו ומאחרינו ... (לקוטי תפילות – מתוך תפילה כג):

מערכת 054-8429006 / 054-8484486 / ת.ד. 27100 ירושלים
הורדת-הדפסת עלונים (ארכיון) www.nanach.org/parsha
אימייל - מנוי חיים Shabat.Breslev@gmail.com
שידורי מצוה 02-5824048 (13:00-15:00)

שיחות

(מר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

... היה לי כתב יפה, והישיבה היו צריכים לשלוח מכתבים, אז הם ביקשו אותי לבוא לכתוב, בלילה, אני ישבתי בבית כנסת, וישבתי בדאבון גדול, אני כבר מסרתי להשם יתברך את ימי חיי, ואני יושב וכותב? להרוויח כסף? להרוויח פרנסה? אני ישבתי וכתבתי. פתאום באמצע כתיבה, נכנס כלב שוטה כזה, המים היה הולך מפיו והעיניים היו נורא מאד, והוא היה רץ, בפנים הבית כנסת בכח כזה, ואני יושב ורואה דבר כזה, אני ראיתי שהוא שוטה, כלב שוטה, כלבת, מה לעשות? אז היה על ידי ארון ספרים, הוצאתי

הספרים ונכנסתי בארון, והיה קטן מאד ... על-כל-פנים נכנסתי לארון, והכלב בא לארון והוא לחם איתי, הוא רצה לפתוח, ואני מחזיק שלא יוכל לפתוח ... אני ראיתי עוד דברים פלאים, אני הייתי פה והכלב היה פה, אז הוא היה רוצה ... ופה היה הקבר של רבי מאיר בעל הנס, הכלב בא מפה ורצה לבוא אלי לנשוך אותי, וראיתי כמו שלא מניחים את הכלב ללכת אצלי, ככה היה, אחר כך הוא רצה לבוא והיה כמו שמישהו לא מניח אותו, אוי, אוי, הטעם שלי, זה היה לי בשביל שאני עשיתי נדר לא לעבוד, ואני הייתי כותב, לכסף אני כותב, נו, הכלב עמד שמה על ידי והסתכל עלי, ואני הסתכלתי עליו, אבל הוא לא יכול לבוא אלי, פתאום היה רץ, התחיל לרוץ החוצה ויצא מן הבית הכנסת, אבל אני פחדתי שמה הוא יבוא, הייתי יכול לסגור הדלתות, אוי וי, אוי, ברוך השם, השם הציל אותי מהכלב גם כן ...

אמר רבנו הקדוש
אני לא נמרתי?
כבר
נמרתי ואנמורד!

החוצה ויצא מן הבית הכנסת, אבל אני פחדתי שמה הוא יבוא, הייתי יכול לסגור הדלתות, אוי וי, אוי, ברוך השם, השם הציל אותי מהכלב גם כן ...

(ספר אפי הנחל א' - מכתב נ')

מכתב

ב"ה, ו' אדר תשכ"א, טבריא.

שלמות כל הדברים הוא האמונה, ובלתי האמונה כל הדברים חסרים. לבי ומעוועי, השוטט בשדה הצדיק לחפש וללקט שיחותי ותורותיו שהם שבילים ומסילות ודרכים רחבים להשיג ולהכיר את הבורא יתברך, ברכה ושלוש לחיים ארכים.

צריך לשים לב לזכר היטב, להאמין בעצמו, ששורש נשמתו גדולה וגבוהה ויקרה מאד והיא משרש בן המלך האמת, רק שירדה לארציות וגשמיות זה העולם למקומות רחוקים מחוץ לתחום הקדשה, כדי שעל-ידי זה דייקא ירצה וישתוקק לחתור להימלט ולברח בכל כחו להצדיק שכבש דרכי התשובה ומרחיב אותם, וממשיך עצות אמתיות ונכונות ותקונים נפלאים עד שיבוא למקור נשמתו, ויזכה לשוב אל ה' וירחמנו.

אפילו כשהאדם עבר מה שעבר, ונפל לתהום תחתיות עד אין תכלית, גם שם ה' יתברך נמצא ומצמצם את עצמו ומסתיר את עצמו בדרכי נפלאותיו העצומים ומזכיר אותו בכל פעם בכמה וכמה רמזים שונים בכל יום ובכל מקום כדי שישבו אליו, והעיקר שישתדל בכל עז להתקשר לצדיק האמת כדי שיוזכה על-ידו לאמונה שלמה שהיא כלל ועיקר כל התורה כלה, ואז בודאי יש לו תקוה לעולם יהיה איך שיהיה.